

A Fővárosi Ítéltábla dr. Vladov Veronika ügyvéd (fél címe 2) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, dr. Müller Tibor ügyvéd (fél címe 1) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2012. október 16. napján meghozott, 40.P.21.819/2011/12. számú ítélete ellen a felperes részéről 13. és 15. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

i t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és az alperesnek fizetendő perköltség összegét 100.000 (Százezer) forint + áfa összegre leszállítja, és arra kötelezi a felperest, hogy a Magyar Államnak külön felhívásra fizessen meg további 14.000 (Tizennégyezer) forint kereseti illetéket.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 12.500 (Tizenkétezer-ötszáz) forint + áfa összegű fellebbezési költséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította, és kötelezte, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 200.000 forint + áfa ügyvédi munkadíjat, mint perköltséget.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 78. § (1), (2) bekezdéseit, valamint a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 163. § (1) bekezdését.

Kiindulópontként azt rögzítette, hogy a felperesnek azt kellett bizonyítani, hogy az alperes 2007 júliusában telefonon megkereste az őt állandó jelleggel és tartósan foglalkoztató ...-t, és ott rá vonatkozó és sérelmes kijelentést tett, melyben lopással gyanúsította meg.

Elsősorban azt állapította meg, hogy a peres felek közötti viszony rendkívül rossz, ami a felperes alperes általi zaklatásában is megnyilvánul. Értékelte ezzel kapcsolatban azt a körülményt, mely szerint bíróság az alperessel szemben megállapította a zaklatás vétségében való bűnösségét, és tulajdon elleni szándékos rongálás szabálysértése elkövetését.

A peres felek személyes meghallgatása alapján nem lehetett arra következtetni, hogy a felperes által sérelmezett telefonhívás valóban megtörtént. A tanúvallomások ugyan a felperesi álláspontot erősítették, azonban a peres felek

gyermekének tanúvallomásaiból arra lehetett következtetni, hogy az alperessel kifejezetten rossz viszonyban vannak, és a felek konfliktusaiban a felperes pártján állnak. A felperes újabb házastársa tekintetében azt emelte ki az elsőfokú bíróság, hogy peres viszonyban állt az alperessel, melynek eredményeként jogerős bírósági ítélet állapította meg az alperesi zaklatás tényét. Mindezekből arra következtetett, hogy a meghallgatott tanúktól elfogulatlan vallomás nem volt várható, vélelmezhető részükről a felperes pernyertességének előmozdítása. Álláspontja szerint azonban, nem lehetett olyan következtetést levonni, hogy a tanúk kifejezetten valótlan tényeket állítottak. Azt azonban ténykérdésnek minősítette, hogy közvetlenül egyikük sem tapasztalta a felperes által állított jogsértést, vagyis a telefonhívás adott tartalommal való lebonyolítását. Tanú neve is úgy nyilatkozott, hogy a kérdéses telefonhívás alkalmával nem volt jelen, az alperes csak telefonon tájékoztatta a történetekről, és egyéb körülmények alapján feltételezni tudja az alperesnek a jóhírnév sértő tevékenységét. Arra nézve sem merült fel adat, hogy a ...-nél a felperesnek ilyen jellegű telefonhívásból kellemetlensége származhatott. Ebből alappal lehetett volna következtetni a kereset jogalapjára.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság nem tudott olyan tényállást megállapítani, mely szerint az alperes a felperesre vonatkozó sértő kijelentést tett, a felperes tartós megbízási jogviszonyával kapcsolatosan. Önmagában a peres felek rossz viszonya, illetőleg az alperes korábbi magatartása alapján ilyen tény megállapítására nem kerülhetett sor.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott a perköltség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és közben sértő ítélettel annak megállapítását, hogy az alperes megsértette a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy 2007 júliusában telefonon megkereste a felperessel hosszú évek óta üzleti kapcsolatban álló ...-t, és a telefont kezelő személlyel azt a valótlan tényt közölte, mely szerint a felperes csak lopni jár oda.

Arra az esetre, ha a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet helybenhagyása mellett dönt, az alperes részére megítélt ügyvédi munkadíj mérséklését indítványozta, figyelemmel a kifejtett alperesi jogi képviselői tevékenységekre.

Előadta, hogy a felperes személyes nyilatkozatában felidézte azt az eseménysort, mely szerint az alperes a köztük folyt beszélgetés során megerősítette számára a telefonálás tényét. Ebből egyértelműen kiderült, hogy az alperes korábban elismerte a sérelmezett magatartást. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság mégis az alperes tagadását fogadta el a perben. Kifejtette, hogy saját maga számára okozott volna károkat, ha a ...-nél érdeklődött volna a jogsértő telefon megtörténtének ténye és a beszélgetést fogadó személye iránt. Mindezzel csak annak tette volna ki magát, hogy a cég az üzleti kapcsolatot esetleg tényleg megszakítja vele, ezzel pedig az alperes eléri a célját. Az elsőfokú bíróság tanú neve tanúvallomásával kapcsolatosan figyelmen kívül hagyta azt, hogy egy ilyen jogsértő telefonbeszélgetés alkalmával érthető ha a tanú nem volt jelen, mivel nem is élt egy háztartásban az alperessel. Ugyanakkor az kifejezetten valószínű, hogy a családtagok egymással telefonon megbeszéljék az eseményeket, és ilyen úton szerezzenek tudomást egymás tevékenységéről.

Nem megfelelő az a következtetés sem, hogyha a felperest nem érte kellemetlenség a részéről, ez kizárná az alperes jogellenes magatartásának megtörténtét. Álláspontja szerint a más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tény állítása önmagában megalapozza a jóhírnév megsértését, megállapítása nem függhet további hátrányos következmények elviselésének igazolásától. Nem értékelte megfelelő módon az elsőfokú bíróság azt a körülményt sem, hogy az alperes korábbi támadó jellegű magatartásával rendszeresen arra törekedett, hogy a felperes és családja

életét megkeserítse. Nincs alapja annak sem, hogy a meghallgatott tanúk egybehangzó nyilatkozatai azért ne lennének figyelembe vehetők, mert a gyermekek szülei vitájában egyik vagy másik félnek adnak igazat. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróságnak a tanúvallomások és a peres felek előadásainak egybevetésével a kereset szerint meg kellett volna állapítania a jogsértés bekövetkeztét.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítást megfelelően lefolytatta, és annak eredményéből helyes következtetést vont le. Kiemelte, hogy az ügyben az egyetlen érdemi tanú tanú neve volt, de nyilatkozata alapján a felperes által hivatkozott személyiségi jogot sértő alperesi magatartásra nem lehetett kétséget kizáró következtetést levonni. Hozzátette azt is, hogy a felperes az igényérvényesítéssel igen sokat várt, ami a jogsértés tényleges bekövetkezését eleve kérdésessé teszi. Álláspontja szerint, amennyiben a telefonhívásra a hivatkozott tartalommal valóban sor került, akkor a felperes bizonyosan nem ténykedhetne a ... javára.

A fellebbezés nem alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemi döntésével teljes egészében egyetértett, a perköltség és az illeték mértékének megállapításával kapcsolatban elfoglalt álláspontját azonban nem osztotta, ezért határozatát a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta.

A jogvita elbírálása szempontjából irányadó Ptk. 75. § (1) bekezdése szerint, a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. E jogok a törvény védelme alatt állnak.

A Ptk. 78. § (1) bekezdése alapján, a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is.

A (2) bekezdés úgy rendelkezik, hogy a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel, vagy való tényt hamis színben tüntet fel.

A felperes keresetében alapvetően azt az alperesi magatartást minősítette jogsértőnek, hogy az alperes cégének üzleti partnerét, a ...-t telefonon felhívva, róla valótlan és sértő tartalmú közlést tett. Ennek alapján a felperesnek alapvetően az alperesi magatartás két lényegi mozzanatát kellett kétséget kizáróan bizonyítania. Elsősorban azt, hogy az alperes valóban tett sértő és valótlan nyilatkozatot a felperesről, másodsor pedig azt is igazolnia kellett, hogy ezt a valótlan és sértő nyilatkozatát a ...-hez valamilyen formában eljuttatta. A peres felek gyermeke, tanú neve kizárólag arról nyilatkozott a tanúvallomása során, hogy az alperes azt állította számára, hogy ilyen tartalmú telefonhívás megtörtént a részéről.

Jelentős különbség van egy eredményes bizonyítás esetén abban, ha bebizonyosodik, hogy az alperes harmadik személy számára a felperesről valótlan és sértő tényeket közöl, és aközött, miszerint más személynek azt állítja, hogy ilyen sértő és valótlan tartalmú nyilatkozatot megtett. A két típusú magatartás eredménye is különböző. Amennyiben a harmadik személyhez, jelen esetben a ...-hez az információ eljut, és a társaság a közlést megismeri, annak nyilvánvalóan van hatása a felperesre, illetőleg vállalkozására. Ez a hatás nem feltétlenül az üzleti kapcsolat megszakítása, de minimálisan alkalmas a felperessel és vállalkozásával kapcsolatos negatív értéktétel kiváltására.

Ha a hívás ténye és a beszélgetés tartalma nem igazolt, és nem ismeretes felperessel szembeni negatív következmény sem az üzleti partner részéről, akkor mindezekből arra sem lehet visszakövetkeztetni, hogy az alperes az állított eseménysort a felperessel szembeni célzatossággal ténylegesen végrehajtotta.

A felperes keresetében előadott tényállás alapján nyilvánvaló volt, hogy a felperes bizonyítása körülményes, mivel maga, illetőleg gyermeke is csak egy elmondásból értesülhetett az esetleges jogsértés tényéről, oly módon, hogy ez az ismeret alapvetően a feltételezett jogsértőtől származott. Valószínűsíteni lehetett a kereset benyújtásakor, hogy az alperes vélhetően a felperesi állítást tagadja, és ilyen körülmények között a felperesi oldalra hárul a jogsértő magatartás valamennyi mozzanatának bizonyítása.

A megfelelő bizonyításhoz nem volt elégséges az sem, hogy a felperes az alperes korábbi zaklató jellegű magatartásairól tényszerű bizonyítékokat szolgáltatott. A felperesnek a jelen perben adott egyedi jogsértést kellett bizonyítania, mely csak és kizárólag korábbi hasonló jellegű magatartások tényével nem volt alátámasztható.

A felek gyermekének tanúvallomása kizárólag azt igazolhatta, hogy az alperes milyen nyilatkozat tételére hivatkozott. Annak bizonyítására azonban már elégtelen volt, hogy alátámassza a ...-vel való közlést is. Ilyen szempontból a korábbi eljárásban elmaradt tanúbizonyítás felvételére szükség volt a tényállás megállapításához, azonban a tanúvallomás, illetőleg az egyéb rendelkezésre álló tanúvallomások és okirati bizonyítékok a felperes által állított tényállást nem bizonyították.

A másodfokú bíróság a felperesi fellebbezés tartalma alapján külön vizsgálta a megállapított elsőfokú perköltség mértékét is. A per tárgyának 500.000 forint összegű értékéhez képest, a megbízási szerződés alapján érvényesített 200.000 forint + áfa megbízási díjat a másodfokú bíróság eltúlzottnak minősítette. Az alperesi védekezés a felperesi állítások következetes tagadását jelentette, ezért az alperesre semmiféle bizonyítási kötelezettség sem hárult, és ez kifejezetten egyszerű jogi helyzetet teremtett a felek viszonylatában. Indokolatlan volt ezért az elsőfokú bíróság részéről a 254.000 forint perköltség megítélése, melyet a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdésének alkalmazásával mérsékelte.

Az elsőfokú bíróság a kereseti illeték mértékét a meg nem határozható pertárgyérték alapján számította, ami a keresetlevél benyújtásakor 350.000 forint volt [Itv. 39. § (3) bekezdésének b) pontja], azonban a nem vagyoni kártérítés iránti igény ezt meghaladta, ezért a pertárgyérték alapját ez képezte. A másodfokú bíróság további 14.000 forint kereseti illeték megfizetésére kötelezte a felperest.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 239. §-a és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése és a 4/A. § (1) bekezdése alapján másodfokú perköltséget állapított meg az alperes javára, figyelemmel arra is, hogy az elsőfokú eljárásban csatolt megbízási szerződés kizárólag az elsőfokú eljárásra vonatkozó megállapodást tartalmazott.

Köteles továbbá viselni a felperes a le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-a (2) bekezdése alapján.

Budapest, 2013. november 12.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k. . Hercsik Zita s.k.
előadó bíró bíró

A kiadmány hitelélül:
tisztviselő